

Umni mandarin.

(Kitajska pravljica.)

Bogdihan se je razsrdil na svojega mandarina ter ga dal vreči v neko jamo. Dvorjani so radi imeli tega mandarina, ker je bil jako umen človek, in so prosili zanj pri bogdihanu. Ta je bil pri volji spustiti mandarina, a le pod tem pogojem, da mu privede konja, kateri ni ne sirast, ne pegast, ne črn, ne bel, ne rujav in ne kostanjev: z jedno besedo, bogdihan je naštel vse barve, kakoršne imajo konji.

Dvorjani so bili vsled tega poparjeni. Šli so k jami, kjer je bival umni mandarin in mu povedali, kaj zahteva bogdihan.

»Dobro«, odgovori, »sprejemem ta pogoj.«

Ko so umnemu mandarinu dali prostost, je rekel tako-le: »Poročite bogdihanu, da tak konj, kakoršnega zahteva, stoji v moji konjušni; le naj pride ponj, a ne v ponedeljek, ne v torek, ne v sredo, ne v četrtek, ne v petek, ne v soboto in tudi ne v nedeljo, druge dneve pa vselej, kadar je ugodno bogdihanu.«

Ko je bogdihan zaslišal ta odgovor, se je zasmel ter dal prostost umnemu mandarinu.

Po ruskem izv. *Josip Mandelj.*

O slovesu zime.

(Nastopijo deklice z vodnico.)

Vodnica.

Gôre vidim v sneg zavite
In smereke z ledom krite.

Vse.

Kot grobovi vse goré
Nemo do neba kipé,
Kakor vrb redí na žalji,
Smreke klanjajo se v dalji.

Vodnica.

Zbor dražesten k nam prihaja,
Svet za njim prečuden vstaja.

Vse.

Vodi nežni zbor devic
Njih kraljica jasnih lic,

Prt zelen okrog pogrinja,
Cvetje nje rodi stopinja.

Vodnica.

Zima jezna se poslavlja,
Svoj prihod nam vigred javlja.

Vse.

V gôre izgublja
Zime se hlad,
Zemljo poljublja
Cvetna pomlad,
V radosti plava
Koča in grad.
Zdrava, oj zdrava,
Cvetna pomlad!

Gregor Gornik.

